

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 959

Doknr.
199094

Dato
19-02-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 22. januar 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 262 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Trine Torp (SF).

Spørgsmål nr. 262:

”Hvad er ministerens kommentar til Politikens historie ”Socialsygeplejerske: »Det er, som om det sociale system venter, til udsatte børn for alvor er truet” på pol.dk den 21. januar 2020, og vil ministeren især svare på, om en kommune kan nægte en enlig mor med tre skolesøgende børn på under 10 år uden familie og netværk, der skal indlægges, hjælp, aflastning m.m. indtil moderen er udskrevet og evt. kommet til hæfterne igen, så hun kan passe sine børn uden risiko for eget liv og velfærd og med fare for en ”børnesag” fra kommunen?”

Svar:

Først og fremmest blev jeg meget berørt, da jeg læste fortællingen i Politiken fra d.21.01.2020. At en enlig mor med tre små børn, der lige hænger i med neglene, som socialsygeplejersken beskriver, må pendle mellem hospital og daglige gøremål, og ovenikøbet have sine børn med under behandlingen, er for mig at se for barske vilkår – både for mor og børn. Jeg undrer mig samtidig over, at familien, ifølge socialsygeplejersken, ikke allerede får hjælp, når børnene vokser op uden basale fornødheder som elektricitet og ordentligt beklædning.

Jeg kender ikke sagens detaljer, og jeg kan derfor ikke redegøre for, hvorfor det forholder sig sådan.

For regeringen er det helt centralt, at fællesskabet skal træde til, når livet slår knuder, og der for eksempel opstår uventet sygdom. Vi skal hjælpe, når en enlig mor til tre børn egentligt bør indlægges. Vi skal hjælpe børnene til at få en barndom, der ikke sætter dem bagud på point fra starten. Og vi skal hjælpe, så snart vi kender til problemer, ikke vente til hele huset står i brand.

En børnesag er nu engang kommunens redskab til at undersøge, hvor og om familien har brug for støtte for at give børnene den bedst mulige opvækst. En opvækst uden elektricitet, køleskab og råd til vintertøj er i mine øjne ikke en barndom, som rummer de muligheder alle børn bør have. Børnesagen skal på den måde ikke ses som en fare, men som en hjælp, der kan få familien og ikke mindst børnene på fode igen.

Kommunerne er efter servicelovens § 11 og § 52 forpligtet til at give udsatte børn og unge den fornødne hjælp, hvis de har behov for støtte. Det følger af servicelovens § 46, stk. 2, at støtten skal være tidlig og helhedsorienteret, så problemerne så vidt muligt kan forebygges og afhjælpes i hjemmet eller i det nære miljø. Støtten skal i hvert enkelt tilfælde tilrettelægges på baggrund af en konkret vurdering af det enkelte barns eller den enkelte unges og familiens forhold. Den kan fx bestå af aflastning eller pædagogisk og praktisk støtte.

Som borger har man mulighed for at klage til Ankestyrelsen, hvis en kommune giver afslag på hjælp. Derudover har Ankestyrelsen en såkaldt egen-drift-beføjelse, som indebærer, at Ankestyrelsen kan gå ind i en sag på baggrund af en henvendelse fra personer, der ikke er parter i sagen, fx borgere, fagpersoner eller andre som oplever, at kommunen ikke gør det fornødne i overensstemmelse med barnets eller den unges bedste. Ankestyrelsen kan pålægge kommunen at træffe afgørelse i sagen, ligesom Ankestyrelsen i visse tilfælde også selv kan træffe afgørelse i sagen.

Med venlig hilsen

Astrid Krag